

DRUHÁ KAPITOLA

Vonku už prudký vietor nabral takmer silu víchrice. Eleanor si musela držať klobúk, aby jej ho víchor neuchytil. Ako sa plahočila popri ceste k bráne, náhle zachytila akýsi zvuk a nebolo to skučanie vetra – pridral sa k nej strýkov buldog. Podchvíľou si hlasno odfrkol, lebo sa snažil držať s ňou krok a na krátkych nohách sa nemotorne knísal z jednej strany na druhú.

„Gladstone! Čo tu robíš?“ Keď sa k nemu sklonila, pes ju nadšene pozdravil – oblizol jej nos a čelo. „Fuj!“ Síce ju potešilo, že má spoločnosť, ale to uslintané pusinkovanie si mohol odpustiť. Eleanor hneď varovne zdvihla prst, že ak ju ešte raz oblizne, pošle ho domov.

Keď situáciu vyriešila, pokračovala v prechádzke, aby si vyčistila hlavu od dávnych spomienok. „Tak poď, starký. Uvidíme, či rozhodíme tie tvoje stuhnuté laby a moju nepríjemnú náladu. Priznám sa ti, že si ma nezastihol v najlepšom rozpoložení.“

Pravdepodobne ani Clifford nemal najlepší deň. A čo ostatné služobníctvo? S tými sa ešte ani nezoznámila. Vtom akoby jej vnútorný hlas pošepol – má vôbec význam sa s nimi zoznamovať, keď tu možno zostane len krátko a ani si nezapamätá ich mená? Stačí, ak sa odhodlá prežiť tri šialene nudné týždne v preplnených vlakoch a v nedýchateľnom dusne parníkov a bude späť vo svete, do ktorého patrí. Vo svete, kde žije rušný, dobrodružný život. Vo svete bez honosných oblekov a pompéznych uniforiem, v ktorom nevládnú smiešne pravidlá a etiketa.

Čo keby sa jej podarilo chytiť spiatočný let do Kapského Mesta? Cestujúci riadne zacvakali, aby mohli ako prví letieť z Kapské-

ho Mesta do Londýna, no Eleanor pochybovala, že bolo veľa tých, ktorí si kúpili aj spiatočný let. Ona mala výhodu, cestovala zadarmo, lebo firma, pre ktorú pracovala, to lietadlo vlastnila. No keď si predstavila, že ďalšie dva mesiace stráví núdzovými pristátiami a náročným prežívaním v púšti, celkom ju prešla chuť.

Vlastne vôbec nemala chuť s niekým sa stretnúť, kým si nevylepší náladu, a desaťminútová prechádzka k železnej bráne jej nestačila. Zhlboka si vzdychla a zabočila nie na cestu vedúcu do dediny, ale doprava a so svojím spoločníkom za päťami fučala do kopca. Kráčala po ceste – jej to pripadalo ako niekoľko kilometrov –, až prišla na križovatku s rozbitým smerovníkom. Keďže nemala potuchy, kde sa nachádza, bolo jej v podstate jedno, kadiaľ sa vyberie. Znova sa rozhodla zabočiť doprava a pokračovala v prechádzke.

Kráčala popri prázdnej ceste a snažila sa sústredene premýšľať. „Gladstone, kamoško, čo mám robiť? Dostala som list, v ktorom stálo, že mi zomrel strýko, ale bola tam aj nečakaná novina, že mi odkázal Henley Hall. Tak... som sa vrátila v nádeji, že sem zapadnem, že to bude môj domov.“ Eleanor pokrútila hlavou. „Ale, ako zvyčajne, cítim sa tu ako úplná cudzinka.“

Vyzeralo to, že jej starosti Gladstona nudia. Svižný poklus už dávno zamenil za pomalé šuchtanie a so sklonenou hlavou sa podchvíľou tu a tam pristavoval, akoby sledil po imaginárnych zajacoch.

Pes však mal ešte jeden dôvod, pre ktorý čoraz viac upadalo jeho nadšenie. A ten si odrazu všimla aj Eleanor. „Pánabeka, celkom som sa stratila v tých mojich hlúpych úvahách a vôbec som si nevšimla, že prší.“

Dážď nabral na sile a neľútostný príval studenej vody spôsobil, že Gladstone každú chvíľu potriasal mokrou hlavou. Eleanor nemala potuchy, ako postarší buldog znáša takéto počasie, a robila si starosti, aby ten úbohý pes nenachladol. Alebo aby sa mu

nestalo ešte nič horšie. Čo ak sa mu vlhko usadí v kĺboch a tie jeho geneticky stuhnuté nohy mu celkom vypovedajú službu?

Vtom tak silno zahrnelo, že podskočila ako vyľakaná ovca. Gladstone sa jej pritisol k nohám a schúlil sa pod sukňu. „Prepáč, starký.“ Zložila si z krku šál a priviazala mu ho k obojku, lebo sa obávala, že pri ďalšom zahrnení sa pes ešte viac vyplaší a utečie. Vtom sa zablysko a vzápätí sa ozval hlasný rachot, čo znamenalo, že búrku už majú takmer nad hlavou.

Eleanor vylovila strýkove vreckové hodinky. Bolo takmer štvrt na jedenásť. Prechádzali sa už takmer trištvrtéhodinu a ona nemala ani hmlistú predstavu, kde sa nachádzajú. „Úkryt, Gladstone. Niekde tu musí byť nejaká diera, kde prečkáme, kým sa búrka vyzúri.“

Mokrú vlasy, ktoré jej vetrisko pricapil na tvár, ju pichali do očí a premočené oblečenie sa jej lepilo na telo. Medzi vetvami stromov, ktoré sa zúrivo nakláňali raz na jednu, raz na druhú stranu, odrazu zazrela za hustým plotom záblesk svetla. Keď ju silný nápor vetra hodil bokom, psa potiahla so sebou. No zároveň v medzere medzi rozhojdanými konármi znova zazrela jagavé svetielko.

„Podme, starký. Spása je na dohľad!“

Eleanor s očami prižmúrenými pred návalmi dažďa sa bojovne predierala cez hustý porast. To svetlo vychádzalo z nejakého prístreška alebo búdy. „Gladstone, stavím sa s tebou o týždenný prídel granúl, že tam v tej búde budú mať pre mňa kávu a pre teba teplú deku.“ Snažila sa, aby premoknutý buldog šiel rýchlejšie, no hrozilo, že to nevládne a začne sa vzpierať.

Konečne sa dostala bližšie a zistila, že ten prístrešok je veľká drevená chalupa pre robotníkov. Ibaže medzi ňou a chalupou sa nachádzal drôtený plot a ešte k tomu paradne vysoký.

Roztrasenými prstami priviazala Gladstona o tyč plota, pricapila mu na hlavu svoj klobúk, aby mu aspoň trochu chránil krvou podliate oči pred privalmi dažďa. „Len im dám vedieť, že potrebujeme pomoc, a hneď sa po teba vrátim.“

Keď sa škriabala na plot, pes ju sledoval žalostným pohľadom. Celkom hore sa prehupla na druhú stranu, no v tej chvíli jej zamrelo srdce v hrudi. Na druhej strane plota bol hlboký, prudký svah. *Ellie, to je dvanásť metrov a možno aj viac!* Kameňolom! Tomu sa hovorí šťastie! Za úzkym pásom stromov sa skrývalo úbočie tvorené horninami kriedy a kremeňa, ktoré strmo kle-salo do jazierka s atramentovočiernou vodou a práve to mala rovno pod nohami. V hlbokých zásekoch úžľabiny sa sem-tam uchytili riedke kriky. Na opačnej strane jazierka bol povrch vyrovnaný tak, že vznikol dostatočne veľký priestor, na ktorom sa mohli otáčať nákladiaky a bolo možné postaviť chalupu pre robotníkov.

Čakalo ju namáhavé zliezanie z plota, pri ktorom si roztrhla šaty. Keď oblohu znova preťal blesk a doznel rachot hromu, z chalupy začula zvýšené hlasy a cez oblok zbadala v tlmene osvetlenej miestnosti muža. Stál tam s rukami nad hlavou, akoby sa vzdával.

Zakrútila hlavou a niekoľkokrát silno žmurkla, aby sa zbavila kvapiek dažďa v očiach. Nebola si celkom istá, ale... je možné, že ten človek sa jej videl akýsi známy? Ako by najlepšie upútala jeho pozornosť? Mávanie by bolo asi lepšie než krik. Ešte to ani nestihla domyslieť, keď sa odrazu zablýslo, ozval sa praskot a ona – ešte vždy visela na plote – zmeravela. Ďalší blesk? Nie, to bol výstrel! Celá zhrozená sa dívala, ako muž spadol na chrbát.

Rýchlo zliezala dolu, až napokon zoskočila na zem. Prsty mala od zimy také skrehnuté, že jej trvalo viac než minútu, kým odviazala Gladstona. Učupila sa za krík hlohu a pritiahla k sebe aj zmäteného psa. „Neopováž sa čo len ceknúť!“ varovne zasyčala. No zároveň horúčkovo premýšľala. „Gladstone, ten človek možno potrebuje našu pomoc. Musíme nájsť miesto, kadiaľ sa dá ten plot obísť. Niekde tu predsa musí byť vchod. Poďme!“

Prikrčená pobehla späť na cestu, ktorá už pripomínala skôr potok. Odrazu sa z tmy vynorilo auto, svetlá reflektorov ju oslepili.